

“La intel·ligent no es casa”. Comentari 1

Per començar establiré un tema que s'adeqüe a aquest text: “intel·ligència femenina, un debat masculista”.

A continuació, faré un breu resum sobre el text: Pilar Rahola ens informa al voltant d'un estudi fet en distintes universitats. Aquest estudi diu que la intel·ligència femenina fa que la dona tinga menys possibilitats de casar-se. I és que a la majoria dels homes no els agrada conviure en un àmbit intel·lectual. Per altra banda, a les dones no els agrada perdre temps i aleshores la intel·ligència es reflexa com un atractiu per als homes i impertinència per a les dones.

Passaré ara a analitzar l'estructura del text. El text està argumentat amb arguments basats en dades (línies 1, 9 i 11) i amb dades també de tipus quantitatiu (40%, 35%, 26 punts). L'article es divideix en dos paràgrafs i per lo tant no es veu molt clar la estructura argumentativa amb introducció, desenvolupament dels arguments i conclusió. Podríem dir que la introducció comença a la línia 1 i acaba a la línia 5. En aquestes línies s'explica la diferència que comporta la intel·ligència femenina front a la adquirida pels homes.

El desenvolupament, que comença a la línia 6 mitjançant un connector additiu, en aquest cas, intraoracional, segueix reforçant l'argument inicial donat a la introducció per mitjà d'altres arguments semblants.

El desenvolupament apareix també al paràgraf següent mantenint i acaba a mitat de la línia 14.

Per finalitzar, l'autora conclou amb una opinió contradictòria amb tot el que s'ha exposat abans. Ella creu que a hores d'ara la mentalitat masculina ha canviat a millor.

Aquesta estructura tindria un caràcter sintetitzant ja que la tesi s'arregla a la conclusió explícita al final del text.

A banda dels arguments citats ja abans, apareixen altres elements importants a l'estructura del text, com ho són els connectors. Hi apareixen connectors intraoracionals del tipus additiu (“No només això”), adversatius (“No obstant això”), temporals (“Avui”) i connectors de conseqüència (“amb la qual cosa”).

Ara passaré a a analitzar la adeqüació textual començant per l'àmbit d'ús. Aquest és periodístic ja que apareix el nom del periòdic i a més a més la data de publicació (El Periódico, 6 de febrer de 2005). També hi apareix el nom de la persona que ha escrit

aquest text (Pilar Rahola), amb la qual cosa s'enten que el gènere discursiu podria ser un article d'opinió firmat per l'autora.

La finalitat del text és la de informar al lector al voltant dels diversos estudis elaborats de la intel·ligència femenina i per acabar, a la conclusió la finalitat textual es persuadir al públic al voltant del canvi dels gustos dels homes. Amb la qual cosa, les funcions que predominen són la referencial mitjançant la què exposa uns fets, la expressiva, que és quan l'autora dóna la seua opinió i per últim la apel·lativa que hi apareix de forma més feble.

La varietat diafàsica utilitzada és la què predomina als mitjans de comunicació, la estàndard. Aquesta varietat conte un registre bastant formal amb tints de col·loquialismes com ara “brillantina cerebral”, “tontos”, etc.

A continuació, els elements de modalització que són aquells que li donen al text un to subjectiu. Destaquen els adjectius valoratius (“brillants”, “tontos”) i substantius valoratius (“xaveta”, “brillantina”). També apareix la construcció verbal “em recorda” de caràcter modalitzat pel fet que seria un element dític personal, ja que apareix la primera persona del singular. També parlaríem de dixi en el cas de “avui”, que seria un dític temporal. Aquesta modalització no és molt abundant i, per tant, el text és prou objectiu. L'objectivitat es reflexa per les formes verbals i els pronoms que es dirigeixen a la tercera persona, els quals abunden en aquest article. També marca l'objectivitat les formes impersonals que hi apareixen (linia 2, “se li ha de...”, linia 16 “s'engrandeix”).

Quant a la modalitat oracional, la més abundant és la enunciativa, mitjançant la qual exposa les idees i informa al lector d'uns fets. Per exemple, “Avui hi ha homes que estimen dones brillants”. També hi apareix una interrogació retòrica per a fer referència a l'apartat anterior a la pregunta (“¿Inseguretat masculina?”).

A continuació passaré a analitzar la cohesió lèxica del text. Cal destacar el camp semàntic del sexe (“dona”, “homes”, “dones”, “femení”, “penis”, “matrimonial”, “femenina”, “masculina”, “mascles”, etc.). La relació de sinònims es veu en “dones, companyes, mares”, o en “homes, tontos, mascles”.

Quant a la cohesió gramatical destaca el caràcter catafòric que fa el pronom “ho” de la primera línia que és catàfora de “l'estudi”. Un exemple d'anàfora podria ser el pronom “el” de la línia 10 que fa referència a “temps”.

Per últim cal destacar l'enumeració de la primera línia que li dona suport a l'argument de dades (Edimburg, Aberdeen, Bristol, Glasgow”).

Valoració personal:

El fet que als homes no els agrada una dona intel·ligent, fa pensar que es tracta d'un caràcter masclista. En definitiva, aquest tipus d'homes no accepten que una dona siga superior a un home en ningun aspecte. És per això que les dones intel·ligents tenen menys possibilitats d'anar a l'altar si tenen un bon coeficient intel·lectual. Encara que, com diu al text "no val perdre el temps amb els tontos". Jo pense el mateix i em col·loque en la mateixa postura que Pilar Rahola, que afirma que els homes més interessants deixen a una banda el seu impuls per competir com a mascle i no els importa si una dona és més llesta que ells.

[Puntuació obtinguda: 6'8]

“La intel·ligent no es casa”. Comentari 2

El text que ens ocupa es un text estret del diari “El Periódico” el 6 de febrer de 2005, escrit per la redactora Pilar Rahola.

Estudis de les universitats més importants d'Europa i un dels diaris més importants del món han demostrat que la dona intel·ligent no es casa, més encara, afirmen que la dona el que busca al matrimoni, a part d'afecte i d'amor, es competitivitat laboral que certs homes no li poden oferir.

Com bé diu el diari d'Austràlia “la dona odia perdre el temps” intentant canviar el marit.

El text arriba més lluny si cap, afirmant que tot açò és degut a la inseguretat masculina sense cap dubte. No obstant, els homes d'actualitat ja comencen a fixar-se amb l'èxit femeni com a segur de vida.

Per altra banda, deixant el resum, ens endinsem en l'eix temàtic, un eix temàtic que bé podria ser “inseguretat masculina davant l'èxit femení”, ja que cada volta la dona va guanyant terreny en la societat i l'home que davant la competència del sexe oposat, segons diuen, el “dèbil” (que no té res), està acobardit de que li guanye on ell es sent més capaç: en el treball i en la intel·ligència.

Pel que fa a la caracterització del títol, podem dir que és un títol temàtic, ja que durant tot el text ens parla que una dona intel·ligent el que vol es competència laboral i no perdre el temps.

D'altra banda, de la progressió temàtica del text, dir que té una progressió de tipus lineal, els arguments coneguts donen lloc a nous remes.

Passant a l'estructura externa, podem dir que el text està organitzat per paràgrafs dels quals sols n'observem dos, amb una extensió màxima de 17 línies.

Pel que fa a la macroestructura hem de dir que coincideix amb l'estructura interna. Per a facilitar la seva comprensió utilitzarem aquest mapa conceptual:

a) 1a part: línies 1-10 (exposició)

a1) Idea principal:

- quan més intel·ligent és una dona més baixa la possibilitat de matrimoni
- la dona busca competència laboral e intel·lectual.

a2) Idea secundària:

- les intel·ligents odien perdre el temps.

b) 2a part: línies 11-17 (argumentació)

b1) Idea principal:

- l'intel·ligència masculina com a atractiu i la femenina com a impertinència

b2) Idea secundària:

- els homes seduïts per l'èxit femení.

S'ha de dir que l'estructura interna coincideix amb l'externa, quedant dividit el text en dos paràgrafs i dues parts.

Per altra banda, de la superestructura dominant al text podem dir que hi predomina la expositivo-argumentativa. Trobem marques d'exposició al primer paràgraf ("la dona intel·ligent no es casa") i marques d'argumentació en el segon paràgraf ("competència laboral home/dona").

D'altra banda, del gènere textual podem dir que es un text periodístic amb els trets característics dels mateixos. Concretant més, podríem dir que es un article d'opinió amb un àmbit d'ús únic, el periodístic i l'informació.

Entre les variacions lingüístiques que hi trobem destaquen: la variació diatòpica, text estàndard propi dels mitjans de comunicació, amb una variació lingüística pròpia del català oriental, amb un nivell mitjà-alt sense gaire tecnicismes, on, però, destaquen mots com "libido", línia 15, que pot portar alguna complicació. És un text accessible a tots els parlants de la llengua i és un text amb una actualitat vigent (6 de febrer de 2005).

Pel que fa al canal podem dir que és un text escrit on el lector del mateix no comparteix ni el temps ni l'espai de l'enunciació. De l'autor real podem dir que és Pilar Rahola, que ha publicat el text al diari "El Periódico" en febrer de 2005. Mentre que l'autor model que ens fem a partir del text és un autor amb un grau de formació alt. Per altra banda, del lector model podem dir que ha de ser un lector coneixedor de la discriminació de la dona i la rivalitat amb els homes, on no li fa falta ampliar molt el seu saber enciclopèdic, sols saber o llegir el llibre de l'autora.

Pel que fa a les funcions lingüístiques predominants, destacar la referencial, però sobretot la expressiva ja que ens trobem davant d'un text un poc modalitzat, bona prova d'açò és el mot "crec" de la línia 14.

D'altra banda, dels elements de referència extralingüística podem dir que trobem tant dixis espacials i temporals com personals. Per exemple, a la línia 2 trobem la dixi espacial "aquella" i la temporal "4 anys" i a la línia 16, la dixi personal "son".

No obstant els mecanismes de referències lèxica, trobem l'hiperònim "universitats" (línea 1) i els hipònims de universitats ("Edinburg, Glasgow") a la mateixa línia.

Pel que fa als connectors, podem dir que hi ha un connector intraoracional situat a la línia 6 "no només això". S'ha de dir, però, que l'estil oracional imperant al text és l'estil segmentat, amb unes oracions llargues i una sintaxi complexa.

Pel que fa a la modalització dir que és un text prou modalitzat, sobre tot l'últim paràgraf en el que destaquem el verb "crec" (línea 14) introduït per l'autor.

Per altra banda, la valoració personal dir que el text aconsegueix el propòsit comunicatiu (orientar l'opinió del lector) és un text ben estructurat, amb una sintaxi no gaire complexa i amb unes relacions anafòriques adequades.

Com bé diu el text "¿Inseguretat masculina?" Sens dubte. Crec que sí, l'home desde l'antiguitat ha dominat en tots els aspectes a la dona, ell era el que mantenia a la família per dir-ho d'alguna manera. Bé, doncs ara, ja no és així des de fa uns 50 anys (instauració de la constitució de 1978) i de la mort de Franco (20 de novembre del 75) la dona ha començat a guanyar terreny tant a la família com al treball. Això de l'home com a cap de família s'ha acabat, ara cada vegada trobem més dones que són les que porten la casa, eduquen fills i fins i tot treballen, s'ha acabat el monopolisme de l'home, és per aquesta raó per la que els homes ens sentim insegurs. Si la dona en 50 anys ha pogut canviar la societat de forma radical, ¿què pot arribar a fer amb 50 anys més?

(Puntuació obtinguda: 7)